

всѣкакви услуги. Той видѣ въ Свободния университетъ единъ младъ събратъ, сътрудникъ въ неговата висока мисия да дава висша наука и разнообразни знания на нуждащата се отъ тѣхъ българска младеж¹⁾.

Още тогава управлението на Свободния университетъ замисли да удовлетвори голѣмата нужда отъ помѣщение, съ купуването на едно централно мѣсто и издигане на зграда за преподаванията и за учебно-спомогателнитѣ институти. Съ економии и съ заеми, една такава собствена зграда, за чудо(!) се издигна на ул. „Раковски“ № 124, гдето сега професори и студенти намѣрватъ своето прибѣжище, снабдено сравнително съ всички удобства.

* * *

Свободниятъ университетъ въ София е обществена институция; той не принадлежи, като собственост, на никое частно лице, или дружество. Всичко каквото има: здания, обзавеждане, библиотека, пособия, музей и пр., принадлежатъ на българския народъ — на обществото. Мнозина мислятъ погрѣшно, че университетътъ е частно притежание, или че се издържа отъ външни, странични, помощи.

¹⁾ Студентъ отъ първата още учебна година и отъ първия отдѣлъ на университета (1920—1923 г.) и сега се очудвамъ на възпитаницитѣ му презъ казанитѣ години, преди да има, като сега, удобни помѣщения, съ каква веселостъ прибѣгваха есенно и зимно време, подъ най-силни виелици, отъ ул. Санъ-Стефано до аудиториитѣ на Държавния университетъ на ул. Тетевенска, или въ студентитѣ, незатоплени, ученически класни стаи на бившата IV държавна мъжка прогимназия на Бул. Дондуковъ, а отъ тукъ — на ул. Славянска, въ залитѣ на Славянското благотворително дружество, и то вечеръ, между 6 и 10 часа, презъ което време се водѣха занятията (както е и сега). — А тичахме и ние, по-старитѣ по възраст студенти: запасни и действующи офицери, депутати, чиновници, публицисти; тичахме, за да насърдимъ младитѣ си другари; тичаха по насъ и професоритѣ ни — отъ една улица на друга; тичаха всички, за да не пропуснатъ свободнитѣ междучасия отъ 15 минути и за да застигнемъ на време лекциитѣ и своя любимъ директоръ на университета, който ни чакаше всѣка вечеръ съ свѣтнали отъ радостъ лице — да ни види въ трудъ и въ любовъ къмъ наука и просвѣта!

Г. Н.

Академически съветъ на Свободния университетъ за 1928—1929 година:

1. С. С. Бобчевъ. — 2. П. М. Богаевски. — 3. Д-ръ Т. Кулевъ. — 4. Д-ръ А. Иширковъ. — 5. П. Стояновъ. — 6. Д. Мишайковъ. — 7. Д-ръ Н. Ивановъ.

Той е откритъ като висше учебно заведение съ писмо отъ Министерството на народното просвѣщение отъ 7 юлий 1920 г. подъ № 15089, а е припознатъ като такова съ писмо на Министерството отъ 22 ноемврий 1923 год. № 36788 по решение на Висшия учебенъ съветъ при сѣщото министерство и съ „Законъ за Свободния университетъ за политически и стопански науки“ отъ 1924 г., публикуванъ въ „Държавенъ вестникъ“ брой 34 отъ 28 мартъ с.г.

Условията за следване въ него сж както и условията въ Държавния университетъ, съ разлика, че тукъ се приематъ за следване и държавни и общински чиновници, тъй като лекциитѣ и занятията се водятъ отъ 6 до 10 ч. вечерно време, за да могатъ студентитѣ и слушателитѣ, държавни и други чиновници, както и студентитѣ отъ Държавния университетъ, да посещаватъ курсоветѣ на Свободния университетъ.